

- Be jó szagot érzek! Jut nekem is egy kis húsos csont?
- Ahol hárman esznek, jut a negyediknek is – jelentette ki Labdarózsa, és jókora csontot adott Bakának, hadd rágja. Meghallotta ezt Ádám,

szaladt hát ő is, nehogy lemaradjon. Mikor azonban odaért, és meglátta Zümzüm darázsát, csapkodni kezdett.

- Hess, darázs, takarodj innét, mert agyoncsaplak!
- Züm-züm-zümm, zum-zum-zumm! – zsongott mérgesen a darázs.
- Majd adok én neked hess darázsát! Úgy megcsípem a füledet, hogy kétszer akkorára dagad!

Ádám ijedtében az asztal alá bújt. Onnan figyelte csodálkozva, hogy Labdarózsa és Barbara nem hajkurássza a darázsát. Barátságosan beszélgettek hármában. Azután Labdarózsa leszólt az asztal alá:

- Gyere elő, Ádám, ha enni akarsz!
- Félek, hogy megcsíp a darázs – jött a suttogó válasz.
- Ugyan már! Engem sem csíp meg, Barbarát sem. Miért csípne meg akkor éppen téged?

- Mert... mert én azt mondtam neki, hogy: „Hess, darázs!”
- No igen, ez hiba volt – bólogatott Labdarózsa. – Máskor mondd neki azt, hogy: „Szép jó napot, Zümzüm darázs!”

Ádám óvatosan előmászott az asztal alól. A darázs a tányér szélén állt, és mikor meglátta Ádám szőke feje búbját, harciasan billegetni kezdte a potrohát. Ádám sietve mondta:

- Szép jó napot, Zümzüm darázs!
- Neked is, Ádám! – viszonzta a darázs meglepetten a köszönést. És attól kezdve valahányszor találkoztak, Ádám mindig sietve előre köszönt. Tetszett neki, hogy a darázs az udvarias köszönést hasonlóképpen viszonzza. El is dicsekedett fűnek-fának, hogy Zümzüm darázs már nem akarja őt megcsípni. Éppen Tyúkanyónak akarta elújságotolni, de Tyúkanyó nem figyelt rá, izgatottan kotkodált:

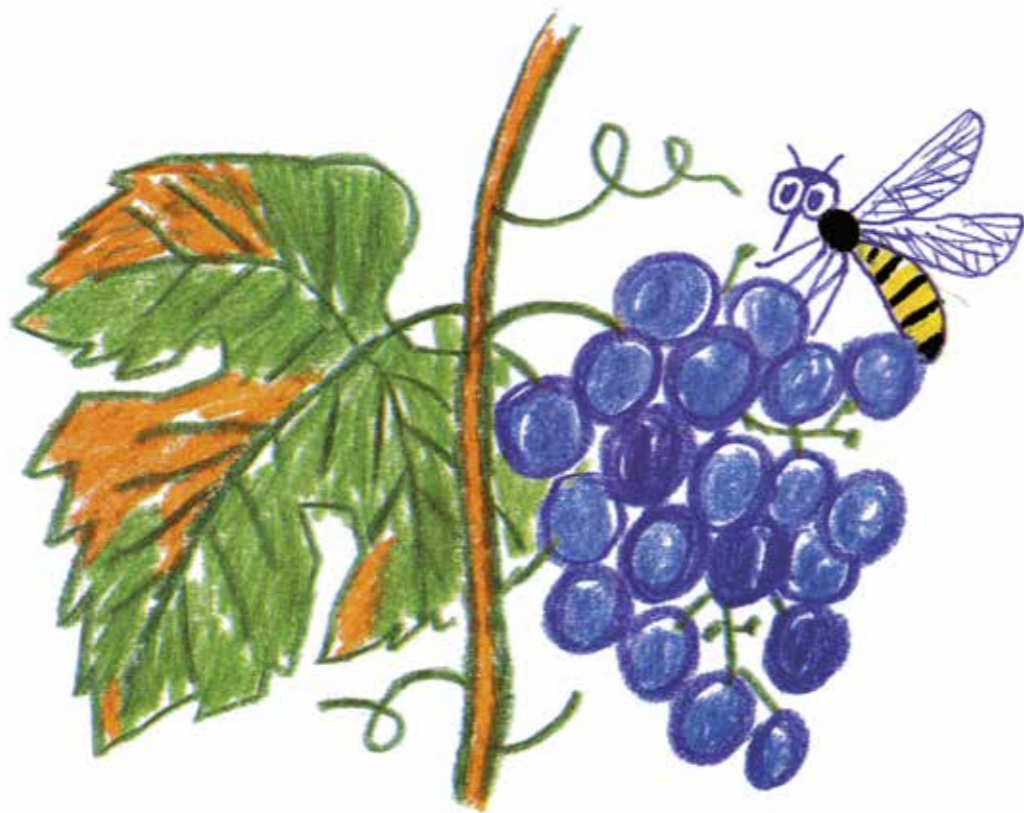
–Kotkodács, kotkodács, micsoda nagy bosszúság! Valaki megdézsmálta a szőlőmet! Innen is hiányzik egy szem, onnan is! Pedig még csak egy hét múlva lesz igazán érett. Szólok is Labdarózsnak, hogy nyomozza ki a tettest.

Labdarózsa éppen ráért. Alaposan körülszimatolta hát Tyúkanyó szőlőlugását. Közben Tyúkanyó odasúgta neki:

–Szerintem Ádám volt az. Éppen most ódalgott el innét.

Ádám csakugyan elment, mikor látta, hogy Tyúkanyó nem figyel rá. Szerencsére Labdarózsa rögtön mondta:

–Ádám nem nyúlhatott a szőlőhöz. Megérezném a keze nyomát.

–Akkor talán Barbara? Nagyon szereti a szőlőt.

Újabb szimatolás következett.

–Barbara még a tájékán sem járt a szőlőlugasnak – jelentette ki végül Labdarózsa. – Sőt Baka kutya sem.

–És Rigó papa? Ő torkoskodhatott a szőlőből, anélkül hogy lábnyomokat hagyott volna a földön.

–Nem, nem, végigszimatoltam az indákat is. Megérezném, ha Rigó papa leszállt volna a szőlőlugasodra. Ő különben is a berkenyefát látogatja mostanában.

–Jómagam is szívesen csipegetném a berkenye piros bogyóit – mondta Tyúkanyó –, csak ne volnának olyan magasan. De ki csipegeti az én szőlőmet?

Gondolkozott Labdarózsa, törte a fejét Tyúkanyó, de hiába. Addig-addig gondolkoztak, tanakodtak, míg el nem bóbiskoltak a napsütötte lugas előtt. Egyszer csak arra jött Barbara.

–Kellemes sütkérezést kívánok mindhármótoknak! – mondta udvariasan.

–Mindhármunknak? – pislogott álmosan Labdarózsa. – De hiszen csak ketten vagyunk itt Tyúkanyóval.

Barbara elnevette magát, és Labdarózsa feje fölé nézett. Erre már fölnézett az öreg kutya és Tyúkanyó is. Uramfia, mit láttak! A fejük fölött csüngő nagy szemű szőlőfürtön ott ült Zümzüm darázs, és éppen kétfelé törölte a bajuszát.

–Be finom ez az izményi muskotály! Be fölséges!

–Majd adok én neked izményi muskotályt! – pattant föl a helyéről Tyúkanyó. – Hess onnét, te pákosztos darázs! Ha belecsipkedsz minden fürtbe, mit adok jövő héten a szüretelőknek?

V.

TYÚKANYÓ SZÜRETEL

Zümmü darázs egy nádszálban lakott Labdarózsa nádfödeles háza tején. Jó száraz lakása volt, akárhogy esett is az eső, sohasem ázott be.

A kert közepén álló labdarózsa-bokorban öt katicabogár lakott.

Tavasszal még ötszázan voltak, mert akkortájt a bokrot megtámadták a levéltetvek. Szerencsére a katicabogarak egykettőre végeztek velük. A labdarózsa virágba borulhatott, a katicabogarak pedig szétszéledtek. Öten maradtak csak hírmondónak, nehogy visszatérjenek a levéltetvek.

Ezt az öt katicabogarat Tyúkanyó majdnem elfelejtette meghívni a szüretre. Pedig mindenkinek szólt, hogy jöjjön segíteni, és hozzon magával kosarat a szőlőnek, üveget a mustnak. Végül a katicákhoz is eljutott a hír, de ők nem hoztak semmit, mert nincs a világon olyan icinke-picinke kosárka és üvegecske, amit egy katicabogár elbírna.

Barbarának három kosara is volt, így ő adott kölcsön Dóra-Rékának és Ádámnak is.

Hegyes csőrével Tyúkanyó lecsipegette a fürtöket. Barbara és Ádám rakta bele a puttonyba, amit azután Labdarózsa vitt le a hátán a pincébe. Ott volt a daráló. Beleöntötték a szőlőt a darálóba, és Baka kutya megdarálta. Nagy fakádba csurgott az édes must.

